

at udrede en ringere Del. Dersom det overhovedet er fornuftigt og rigtigt at anvende den Beføstning, som dette Lovforslags Gjennemførelse vil føre med sig, saa kan jeg ikke se rettere, end at det er rigtigt ligesaa vel med Hensyn til de mindre som med Hensyn til de større Kjøbstæder og ligesaa vel med Hensyn til Landet som med Hensyn til de mindre Kjøbstæder. Omkostningerne ville omtrent blive de samme, idet de nemlig alle Begne ville staa i Forhold til Indbyggernes Antal. Jeg kan overhovedet ikke ret se, at Loven kan faae sin fulde Betydning paa dette Omraade, naar den ikke gjøres anvendelig paa alle Kjøbstæder, ogsaa paa dem, som have under 5,000 Indbyggere og som udgjøre den langt overveiende Del. Vi maa nemlig huske paa, at disse Bestemmelser gaa ikke alene ud paa at træffe Kjøbstædernes Laro, men ogsaa Landets, nemlig for saa vidt som Landet fra den nærmeste Kjøbstad forsynes sig med en stor Del Varer, med Hensyn til hvilke der foreligger Forsalfkning, og det Oppland, som ligger omkring en lille Kjøbstad, har akkurat den samme Interesse i dette Lovforslag som det Oppland, der ligger omkring en stor Kjøbstad. Dersom de smaa Kjøbstæder skulde undtages, saa vil Loven ikke komme en stor Del af Landkommunerne til gode. Derfor er det ogsaa, at man har givet Bestemmelsen om, at Beføstningerne skulde reparteres paa Kjøbstæderne og paa Landet. Hvad angaar min Bemærkning om, hvem man kunde benytte til at udføre dette sagkyndige Tilfyn, da nævnte jeg Apothekeren, men ikke just, fordi jeg mente, at man netop skulde benytte Apothekeren. Jeg tænkte mig, at man kunde gjøre den Indvending, at det vilde blive meget vanskeligt i de smaa Kjøbstæder at finde Foll, som egnede sig dertil, og saa bemærkede jeg til denne tænkte Indvending, at man jo i alt Fald altid havde Apothekeren, men man vil naturligvis overmaade godt ogsaa kunne finde Andre. Naar man derimod — saaledes som det ærede Medlem for 5te Kredts (Drenbøll) gjorde — henviste til, at det var overflødig at have en saadan sagkyndig Mand bestillet, fordi man kunde sætte ham ind i Sundhedskommissionen, saa kan jeg rigtig nok ikke se, at det rammer Sagen, thi der er en væsentlig Forskjel paa, om en saadan Mand bliver sat ind i Sundhedskommissionen og altsaa skal udføre sit Hverv gratis, eller om han har en lønnet Bestilling, for hvilken han faaer et Vederlag, der svarer til hans Arbejde. I det første Tilfælde kan det jo nok være, at han, naar han er en nidkær og energisk Mand, vil værtage sit Hverv, men skal jeg dømmе efter de Erfaringer, som jeg har angaaende den Virksomhed, som Sundhedskommissionens Medlemmer udfolde, saa kan jeg rigtig nok ikke have stor Tro til, at man kan faae nogen Bistand hos dem med Hensyn til denne Lov her. Først, naar man faaer lønede Foll,

tror jeg, der kan være Tale om, at Politiet kan faae den fornødne Bistand.

Den fungerende Formand: Den ærede tredie Landsthingsmand for 5te Kredts har Ordet for en kort Bemærkning.

Drenbøll: Ja, hvad det Sidste angaar, som min ærede Kollega (Rump) sagde, vil jeg dog ikke lade den Plet sidde paa Sundhedskommissionerne. Jeg vil sige, at de ere overmaade brugelige, naar de blot blive holdte til Siden af Formanden; det er Hovedsagen. Naar Politimesteren, som er Formand, har nogen Interesse for Sundhedsvæsenet og sætter Medlemmerne i Eridt, saa gaar det nok. Men det foreligger ikke for Diebliffet. Jeg vil give den ærede Taler Ret i, at, naar man stiller sig paa et ganske ensidigt Kjøbstadstandpunkt, saa er der ikke Noget i Veien for at ansætte saadanne Embedsmand, selv i de mindste Kjøbstæder, fordi Kjøbstædernes Bidrag bliver forholdsvis ganske overordentlig lille. Men jeg har ikke set Sagen udelukkende fra den Side; man maa ogsaa tage i Betragtning, at Bestyrelsen for Amtsrepartitionssonden, som skal betale den overveiende Del af en saadan Embedsmands Gage, maaffe vil finde, at det Arbejde, der foreligger for ham, ikke er tilstrækkeligt til at lønne ham saaledes. Der falder mig imidlertid en Tanke ind, hvilken det ærede Medlem, som jeg haader vil blive Medlem af Udvalget, vil kunne føre videre. Naar Herredsfogden paa Landet faaer Lov til ogsaa at bruge en saadan Mand, saa vil jeg ønske, at der maa komme en saadan særskilt Sagkyndig i enhver Kjøbstad; thi han vil ypperlig kunne bruges paa Landet.

Justitsministeren (Nelleman): Jeg vil begynde med at gjøre nogle Bemærkninger i Anledning af det Spørgsmaal, som blev reist angaaende Forstaaelsen af § 7, fordi jeg der vil komme ind paa et Forhold, som ikke er ganske klart opfattet og derfor har givet Anledning til enkelte Misforstaaelser hos flere ærede Taler. Det forekommer underligt, at § 7 taler om, at man kan sælge Kjøb, hidrørende fra selvdøde eller syge Kreaturer, naar man blot opgiver det, og man har havt ondt ved at forene dette med Bestemmelsen i § 5. Dermed hænger det jo naturligvis ganske simpelt saaledes sammen, at der maa skjelnes mellem selvdøde og syge Kreaturer paa den ene Side, og Kreaturer, der have lidt af en Sygdom, som var farlig for Sundheden, som gjør Kjøbdets Nydelse farlig for Menneffenes Sundhed. Det følger af sig selv, at, naar det af vedkommende Sagkyndige erklæres, at et Dyr, der er slagtet, har lidt af en Sygdom, som gjør, at Kjøbet ikke er tjenligt til Menneffesøde, at Kjøbet ikke kan